

LEE CHILD

NOĆNA ŠKOLA

Preveo s engleskoga
Neven Dužanec

Zagreb, 2017.

Naslov izvornika

Lee Child

Night School

Copyright © Lee Child 2016

First published in Great Britain in 2016 by Bantam Press

an imprint of Transworld Publishers

Translation rights arranged by Darley Anderson Agency

Copyright © za hrvatski prijevod Neven Dužanec i Znanje d.o.o. 2017.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovog izdanja ne smije se umnožavati ili javno reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

*Posvećeno, uz veliko poštovanje, muškarcima i ženama
diljem svijeta koji u zbilji rade ovo o čemu pišem.*

1. POGLAVLJE

Reacheru su ujutro dali odlikovanje, a poslijepodne su ga poslali natrag u školu. Odlikovanje je bila Legija zasluga. Njegova druga. Bila je to lijepa medalja, stilizirana zvijezda bijelih krakova na tamno-crvenoj vrpici. Vojna odredba 600-8-22 ovlašćuje njezino dodjeljivanje za izuzetne zasluge prilikom obavljanja posebno važnih dužnosti za Sjedinjene Države na ključnom i odgovornom položaju. Reacher je smatrao da, tehnički, zadovoljava te uvjete. No pretpostavljao je da ga je dobio iz istog razloga kao i prethodni put. Bila je to transakcija. Potvrda ugovora. *Uzmi šarenu vrpcu i šuti o tomu što smo tražili da učiniš za nju.* Reacher bi to ionako učinio. Ne bi se ni imao čime hvaliti. Bio je to zapravo policijski posao na Balkanu. Potraga za dvojicom tamošnjih stanovnika s tajnama iz rata. Obojica su ubrzo identificirana i locirana. Obojica su dobili kasnonoćni posjet i dva metka u glavu. Sve u sklopu mirovnog procesa. Neki su interesi zadovoljeni i regija se malo smirila. Dva tjedna njegova života. Četiri potrošena metka. Ništa strašno.

Vojna odredba 600-8-22 bila je iznenađujuće nejasna glede same dodjele odličja. Samo je navodila da ga valja dodijeliti na prikladno formalan način, uz prikladnu ceremoniju. To je obično značilo u velikoj prostoriji s pozlaćenim namještajem i mnogo zastava. I s časnikom višeg čina od onog koji odličje prima. Reacher je bio bojnik, tada već

12 godina, ali to su jutro odlikovali i druge časnike, a među njima i tri pukovnika te dva brigadna generala, pa je glavna faca bio general pukovnik iz Pentagona, kojeg je Reacher poznavao još otkad je bio zapovjednik bataljuna za vojne istrage, stacioniranog u Fort Myeru. Bio je pametan tip. Sigurno dovoljno pametan da shvati za što bojnič vojne policije dobiva Legiju zasluga. Pogledao ga je pomalo ironično, ali podvučeno smrtnom ozbiljnošću. *Uzmi vrpca i drži jezik za zubima.* Možda je nekoć i on sam učinio takvo što. Možda i više puta. Lijeva strana prsa na njegovoj svečanoj odori bila je šarena od raznih vrpca, poput voćne salate. Bile su tu i dvije vrpce Legije zasluga.

Prikladno formalna prostorija bila je duboko u Fort Belvoiru u Virginiji. To je blizu Pentagonu, pa je bilo zgodno general pukovniku. Bilo je zgodno i Reacheru jer Rock Creek, gdje je bio raspoređen nakon povratka, nije bio ništa dalje. Ostalim časnicima nije bilo tako zgodno jer su stigli avionom iz Njemačke.

Malo su se vrzmali uokolo, ćaskali, rukovali se, a onda su svi utihnuli, stali u vrstu i zauzeli stav pozor. Usljedio je salutiranje i dodjela odličja, a zatim opet vrziranje, ćaskanje i rukovanje. Reacher se povlačio prema vratima, želeći što prije otići, ali general pukovnik sustigao ga je prije nego što je uspio. Rukovali su se, a onda ga je general uhvatio za nadlakticu i rekao: »Čuo sam da ćeš dobiti nove zapovijedi.«

»Nitko mi nije rekao«, odvratio je Reacher. »Gdje ste to čuli?«

»Od svog narednika. Svi oni razgovaraju međusobno. Dočasnici američke vojske imaju najučinkovitiju mrežu poznanstava. To me uvijek zadivi.«

»Što kažu, kamo idem?«

»Nisu sigurni, ali ne daleko. U svakom slučaju, vozit ćeš onamo. Zadužili su ti auto.«

»Kada bih trebao saznati za to?«

»Tijekom dana.«

»Hvala vam«, rekao je Reacher. »Dobro je to znati.«

General mu je pustio nadlakticu, a Reacher se nastavio povlačiti prema vratima, no kad je prošao kroz njih i ušao u hodnik, pred njime se zaustavio narednik i salutirao mu. Bio je zadihan, kao da je daleko trčao. Možda s drugog kraja baze, onog u kojemu se zaista radi.

Narednik je rekao: »Gospodine, general Garber traži da svratite u njegov ured što prije možete.«

»Kamo me šalju, vojniče?« pitao je Reacher.

»Ne daleko, vozit ćete onamo«, odgovorio je narednik. »Ali u ovom kraju to može biti mnogo različitih mjesta.«

Garberov je ured bio u Pentagonu, pa se Reacher odvezao onamo s dvojicom satnika koji su živjeli u Belvoiru, a radili su popodnevnju smjenu u pentagonskom prstenu B. Garber je imao svoj ured dva prstena dublje, dva kata iznad. Za stolom ispred vrata sjedio je narednik. Kad je Reacher stigao, narednik je ustao, uveo ga kroz vrata i najavio ga prezimenom, poput batlera u starome filmu. Nakon toga je napravio korak u stranu i počeo izlaziti, ali Garber ga je zaustavio i rekao:

»Naredniče, ostanite, molim vas.«

Narednik je to i učinio, u stavu na mjestu odmor, stabilan na sjajnom linoleumu.

Svjedok.

»Sjedni, Reacheru«, rekao je Garber.

Reacher ga je poslušao i spustio se na plastični stolac s nogama od metalnih cijevi. Stolac se savio pod njegovom težinom i nagnuo se unatrag, kao da puše snažan vjetar.

»Dobio si nove zapovjedi«, rekao je Garber.

»Kakve i gdje?«, odvratio je Reacher.

»Vraćáš se u školu.«

Reacher nije rekao ništa.

»Razočaran si?«, pitao je Garber.

Zbog toga je želio svjedoka, pretpostavio je Reacher. Razgovor nije bio privatan. Morao se ponašati uzorno. »Kao i uvijek, generale«, rekao je. »Rado idem kamo god me vojska šalje.«

»Ne zvučíš sretno. Ali trebao bi biti. Napredak u karijeri divna je stvar.«

»Na kakav tečaj idem?«

»Pojednosti upravo sada dostavljaju u tvoj ured.«

»Koliko me dugo neće biti?«

»Ovisi o tomu koliko naporno budeš radio. Ostat ćeš koliko bude potrebno.«

Reacher je ušao u autobus na parkiralištu Pentagona i odvezao se dvi-je postaje do podnožja brda na kojem se nalazi zapovjedništvo baze Rock Creek. Popeo se na brdo i otišao ravno do svojeg ureda. Na sredini stola nalazila se tanka mapa sa spisima. Na njoj je pisalo njegovo ime, nekoliko brojeva i naziv tečaja: *Utjecaj najnovijih forenzičkih inovacija na suradnju između državnih agencija*. U mapi su bili listovi papira, još topli od fotokopiranja. Među njima i formalna obavijest o privremenom premještanju na lokaciju u McLeanu u Virginiji, unajmljeni prostor u poslovnom parku, kako se činilo. Trebao se javiti onamo isti dan, do 17 sati. U civilnoj odjeći. Bit će smješten ondje, a dobit će i osobno vozilo. Bez vozača.

Reacher je gurnuo mapu pod ruku i izašao iz zgrade. Nitko nije gledao za njime niti obraćao pozornost na njega. Nije bio zanimljiv nikomu. Više ne. Bio je razočaranje. Antiklimaks. Umreženi dočasnici bez daha su čekali novosti koje bi proširili dalje, no dobili su samo besmisleni tečaj s glupim nazivom. Nimalo zanimljivo. Bio je besprijorni, zaboravljen. Daleko od pogleda, daleko od misli. Poput sportaša koji ne igra zbog ozljede. Sljedeći mjesec netko bi ga se mogao iznenada sjetiti na trenutak i zapitati se kada se vraća, ali zatim će ga jednako brzo zaboraviti.

Narednik na porti podigao je pogled kad je Reacher prolazio, no odmah ga je skrenuo od dosade.

Reacher je imao malo civilne odjeće, a većina nije ni bila civilna. Hlače koje je nosio kada nije bio na dužnosti bile su hlače Marinaca kaki boje, stare 30 godina. Imao je prijatelja u vojnom skladištu gdje je bio sanduk pogrešno dostavljene odjeće još iz 1960-ih. Nikada ga nisu vratili. Poanta je bila da su stare hlače Marinaca izgledale poput novih hlača Ralpa Laurena. Doduše, Reachera nije bilo briga kako hlače izgledaju. No pet dolara bila je privlačna cijena. A hlače su bile dobre. Nenošene, nikada zadužene. Pomno složene, pomalo su mirisale po ustajalosti, ali mogle su se nositi barem još 30 godina.

Ni majice koje je nosio izvan dužnosti nisu bile ništa više civilne. Bile su to zapravo stare vojničke majice, tanke i blijede od pranja. Samo jakna nije bila nimalo vojnička. Bila je *Levisova*, od tamnog tra-pera posve autentična, s etiketom, no sašila ju je majka njegove bivše djevojke, u podrumu u Seoulu.

Preodjenuo se i spremio ostatak odjeće u torbu te je odnio do crnog Chevyja Caprice koji je bio parkiran uz pločnik ispred zgrade. Bio je to stari patrolni auto vojne policije s kojeg su skinute oznake, a rupe za rotirajuća svjetla i antene zatvorene gumenim čepovima. Ključ je bio u bravi volana, a sjedalo istrošeno. Ali motor se odmah pokrenuo, prijenos je radio, a kočnice su bile dobre. Reacher se okrenuo autom kao da manevrira bojnim brodom, a zatim krenuo prema McLeanu u Virginiji, s upaljenim radijem i spuštenim prozorima.

Poslovni park bio je jedan od mnogih, a svi su izgledali jednako, s fasadama u smeđim tonovima, diskretnim pročeljima i urednim travnjacima s pokojom zimzelenom biljkom. Od ceste prema otvorenim poljima pružale su se skupine od po dvije-tri zgrade u kojima su se, iza zatamnjenih stakala uredskih prozora i skromnih imena krili ljudi. Reacher je pronašao pravu adresu i skrenuo pokraj niskog znaka na kojem je pisalo *Edukacijska rješenja d.o.o.*, slovima tako običnim da su izgledala djetinje.

Ispred vrata su bila parkirana dva Chevyja Caprice. Jedan je bio crn, a drugi tamnoplav. Oba su bila noviji od Reacherovog i oba su bila pravi civilni auti, bez gumenih čepova u krovu i ručno prebojanih vrata. Bili su to automobili vladine agencije, u to nije bilo sumnje, čisti i sjajni, svaki s više antena nego što je bilo potrebno za slušanje prijenosa utakmice na radiju. Ali nisu oba imali jednake antene. Na crnom su bile kratke, a na plavom dulje, različito raspoređene. Za drukčiju valnu duljinu.

Bili su iz različitih organizacija.

Suradnja između agencija.

Reacher je parkirao pokraj njih i ostavio torbe u autu. Prošao je kroz vrata i ušao u prazan hodnik na čijem je podu bio izdržljiv siv tepih, a uz zidove ukrasne biljke u teglama. Na jednim je vratima pisa-

lo *Ured*, a na drugima *Učionica*. Reacher je otvorio potonja. Unutra se na prednjem zidu nalazila zelena školska ploča prema kojoj je bilo okrenuto dvadeset fakultetskih stolova, četiri reda po pet stolova, a svaki je imao mali preklap sa strane, za papir i olovku.

Za dvama stolovima sjedila su dva muškarca, oba u odijelima. Jedan je imao crno odijelo, a drugi tamnoplavo. Poput automobila. Obojica su gledala pred sebe, kao da su prije razgovarali, ali im je ponestalo tema. Bili su Reacherovih godina. Onaj u crnome odijelu bio je blijed, s tamnom kosom opasno dugom za nekoga tko vozi auto vladine agencije. Onaj u plavom odijelu također je bio blijed, ali kosa mu je bila svijetla i podšišana vrlo kratko. Poput astronauta. Bio je i građen poput astronauta ili gimnastičara koji je donedavno bio aktivan.

Reacher je ušao u prostoriju i obojica su se okrenula prema njemu.

Tamnokosi je rekao: »Tko si ti?«

»Ovisi o tomu tko si ti«, odvratio je Reacher.

»Tvoj identitet ovisi o mojem?«

»Ne, nego to hoću li ti odgovoriti. Ono su vaši auti vani?«

»Je li to važno?«

»Moglo bi sugerirati nešto.«

»Na koji način?«

»Time što su različiti.«

»Da«, rekao je tamnokosi. »To su naši auti. I da, nalaziš se u učinioci s dvojicom predstavnika različitih vladinih agencija. Na tečaju za suradnju. Ovdje će nas naučiti kako da se bolje slažemo s ostalim organizacijama. Nemoj mi reći da si iz jedne od njih.«

»Iz vojne policije sam«, rekao je Reacher. »Ali ne brini se. Uvjeren sam da će do pet doći mnogo civiliziranih ljudi. Moći ćeš se družiti s njima i zaboraviti na mene.«

Onaj s kratkom frizurom podigao je pogled i rekao: »Ne, mislim da je ovo sve. Mislim da smo samo nas trojica. Pripremili su samo tri spavaće sobe. Malo sam razgledao.«

Reacher je rekao: »Kakav je to vladin tečaj sa samo tri polaznika? Nisam još čuo za takvo što.«

»Možda ćemo mi predavati, a polaznici su smješteni drugdje.«

Tamnokosi je rekao: »Da, to bi imalo više smisla.«

Reacher se prisjetio razgovora u Garberovu uredu.

Rekao je: »Moj zapovjednik nazvao je ovo napretkom u karijeri. Stekao sam dojam da bih ja u tomu trebao biti primatelj, a ne davatelj. Zatim je sugerirao da bi moglo kratko trajati ako se potrudim. Sve u svemu, ne mislim da ću držati tečaj. Jesi li vaše zapovijedi zvučale drukčije?«

Kratko ošišani je rekao: »Zapravo i nisu.«

Tamnokosi nije odgovorio, samo je slegnuo ramenima, što je netko s bujnom maštom mogao protumačiti da ni njegove zapovijedi nisu bile mnogo drukčije.

Kratko ošišani je rekao: »Ja sam Casey Waterman iz FBI-a.«

»Jack Reacher, kopnena vojska.«

Čupavi je rekao: »John White, CIA.«

Svi su se rukovali, a zatim je opet nastupila šutnja kakva je vladala kad je Reacher stigao. Nisu više imali što reći. Reacher je sjeo za jedan stol u stražnjem dijelu prostorije. Waterman je bio ispred njega lijevo, a White ispred njega desno. Waterman je bio vrlo miran. Ali sve je imao na oku. Puštao je vrijeme da prođe i skupljao energiju. Očito je to već radio. Bio je iskusan agent, a ne početnik. Ni White nije bio početnik, no od Watermana se razlikovao na svaki drugi način. White nikada nije bio miran. Trzao se i vrpeljio, izvrtao ruke i škiljio uokolo, katkad gledajući nešto blizu, a katkad nešto daleko. Katkad bi suzio oči i napravio grimasu, pogledao lijevo pa desno, kao da je uhvaćen u slijedu nelagodnih misli kojih se nije mogao otresti. Analitičar, pretpostavio je Reacher. Nakon mnogo godina u svijetu nepouzdanih podataka i dvostrukih, trostrukih pa i četverostrukih blefova imao je pravo izgledati uzrujano.

Nitko nije progovarao.

Nakon pet minuta Reacher je prekinuo tišinu i rekao: »Zar se mi nekada nismo slagali? Mislim FBI, CIA i vojna policija. Ne sjećam se nikakvih velikih problema. A vi?«

Waterman je rekao: »Mislim da brzaš sa zaključcima. Ovdje nije riječ o prošlosti, nego o budućnosti. Znaju da već surađujemo, pa nas

žele dodatno iskoristiti. Razmislite o prvom dijelu naziva tečaja. Riječ je o forenzičkim inovacijama koliko i o suradnji. A inovacije znače da će zaraditi novac. U budućnosti ćemo svi surađivati još i više. Tako što ćemo dijeliti prostor u laboratoriju. Izgradit će jedan laboratorij i svi ćemo ga koristiti. To je moja pretpostavka. Pozvali su nas da nam objasne kako to izvesti.«

»To je ludost«, rekao je Reacher. »Ne znam ništa o laboratorijima, a ni o izradi rasporeda. Posljednja sam osoba koju bi poslali za to.«

»Ja također«, odvratio je Waterman. »Nije mi to najjača strana, da budem iskren.«

»Ovo je gore od ludog«, rekao je White. »Ovo je golem gubitak vremena. Trenutačno se događa mnogo toga važnijeg.«

Trzao se vrpeljio i izvrtao ruke.

»Povukli su te sa zadatka kako bi te poslali ovamo?«, pitao je Reacher. »Imaš nedovršenog posla?«

»Zapravo i ne. Ionako sam trebao dobiti premještaj. Upravo sam završio slučaj. Uspješno, mislio sam, ali ovo mi je bila nagrada.«

»Gledaj to s vedrije strane. Možeš se opustiti. Malo živjeti polako. Ići na golf. Ne moraš učiti o forenzičkoj suradnji. CIA ne mari za laboratorije. Gotovo ih ni ne rabite.«

»Bit ću tri mjeseca u zaostatku s poslom koji bih trebao započeti upravo sad.«

»A to je?«

»Ne smijem ti reći.«

»Tko ga radi umjesto tebe?«

»Ni to ti ne smijem reći.«

»Dobar analitičar?«

»Ne dovoljno dobar. Propustit će neke pojedinosti koje bi mogle biti ključne. Te stvari nije moguće predvidjeti.«

»Koje to?«

»Ne smijem ti reći.«

»Ali važne su, zar ne?«

»Mnogo važnije od ovoga.«

»Kakav si zadatak upravo završio?«

»Ne smijem ti reći.«

»Je si li obavljao posebno važne dužnosti za Sjedinjene Države na ključnom i odgovornom položaju?«

»Što?«

»Ili nešto u tome stilu.«

»Da, moglo bi se reći da jesam.«

»Ali ovo ti je nagrada.«

»I meni također«, rekao je Waterman. »U jednakoj smo situaciji. Mogao bih slobodno ponoviti tvoje riječi. Očekivao sam promaknuće, a ne ovo.«

»Promaknuće za što? Ili nakon čega?«

»Riješili smo važan slučaj.«

»Kakav slučaj?«

»Lov na bjegunca. Vrlo star slučaj, s malo tragova. Ali uspjeli smo.«

»Ispunio si dužnost prema domovini?«

»Zašto nas to pitaš?«

»Uspoređujem vas. I nema mnogo razlike. Vrlo ste dobri agenti, na prilično visokom položaju, smatraju vas pouzdanima i imaju povjerenja u vas, pa su vam dali zahtjevne zadatke. Ali kad ste ih obavili, dobili ste ovo kao nagradu. Što može značiti samo dvije stvari.«

»A to su?« pitao je White.

»Možda je ono što ste učinili sramotno za neke krugove. Možda žele mogućnost negiranja. Možda vas žele skriti. Daleko od pogleda, daleko od misli.«

White je odmahnuo glavom. Rekao je: »Ne, bilo je dobro prihvaćeno. I bit će još godinama. Potajno sam dobio odličje. I osobno pismo od ministra vanjskih poslova. A nitko neće morati ništa negirati jer je sve bilo posve tajno. Nitko iz političkih krugova nije znao za to.«

Reacher je pogledao Watermana i pitao: »Je li u tvom lovu na bjegunca bilo što sramotno?«

Waterman je odmahnuo glavom i rekao: »Koja je druga mogućnost?«

»Ovo nije tečaj.«

»Što je onda?«

»Mjesto na koje šalju dobre agente nakon velikog uspjeha.«

Waterman je zašutio na trenutak. Na um mu je pala nova pomisao. Rekao je: »I ti si u jednakoj situaciji kao i mi? Ne vidim zašto ne bi bio. Zašto bi se treći razlikovao od prve dvojice?«

Reacher je kimnuo glavom. »I ja sam u jednakoj situaciji kao i vi. Upravo sam ostvario velik uspjeh. U to nema nikakve sumnje. Jutros sam dobio odličje. Na vrpci oko vrata. Za dobro obavljen posao. Sve je bilo čisto i formalno. Nema razloga za sram.«

»Kakav je tvoj zadatak bio?«

»Sigurno je povjerljiv, ali imam pouzdane informacije da je u sklopu zadatka trebalo provaliti u nečiju kuću i čovjeka u njoj ustrijeliti u glavu.«

»Gdje?«

»Jednom u čelo i jednom iza uha. Uvijek upali.«

»Ne, gdje se nalazila kuća?«

»Sigurno je i to povjerljivo, ali uvjeren sam da je na drugom kontinentu. I imam pouzdane informacije da je u imenu bilo mnogo suglasnika, a malo samoglasnika. A onda je netko sljedeće noći to ponovio, samo u drugoj kući. Sve s dobrim razlogom. Zbog toga sam očekivao da će nakon toga napredovati. Da će moći sudjelovati u odlučivanju o svome sljedećem zadatku. Možda čak i birati.«

»Upravo tako«, rekao je White. »A ja ne bih odabrao ovo. Radije bih radio ono što bih trebao raditi sada.«

»Zvuči kao pravi izazov.«

»I jest.«

»I jest. Za nagradu želimo izazov. Ne želimo lake zadatke. Želimo otići korak dalje.«

»Upravo tako.«

»Možda i jesmo«, rekao je Reacher. »Da vas pitam nešto. Prijetite se kad ste dobili zapovijed. Je li to bilo usmeno ili pismeno?«

»Usmeno. Moralo je biti za ovakav zadatak.«

»Je li u prostoriji bila treća osoba?«

»Da, jest«, rekao je White. »Bilo je ponižavajuće. Administrativna pomoćnica koja je došla dostaviti neke papire. Rekao joj je da ostane. Samo je stajala ondje.«

Reacher je pogledao Watermana koji je rekao: »I sa mnom je bilo tako. Nadređeni je rekao tajnici da ostane u sobi. Obično to ne bi učinio. Kako si znao?«

»Jer se to dogodilo i meni. Moj zapovjednik rekao je svome naredniku da ostane. Htio je svjedoka. Ali je također htio pokrenuti glasine. To je bio pravi smisao. Svi oni međusobno razgovaraju. Za nekoliko sekunda svi su znali da nisam dobio nikakav zanimljiv zadatak. Samo besmisleni tečaj s glupim nazivom. Odmah sam postao lanjski snijeg. Nestao sam im s radara. Sigurno su me već zaboravili. Kao da ne postojim. Nestao sam u birokratskoj magli. Možda je i s vama tako. Možda administrativne pomoćnice u CIA-i i tajnice u FBI-u imaju svoje mreže poznanstava. Ako imaju, nas trojica smo tri najmanje uočljiva čovjeka na planetu. Nitko se ne raspituje o nama, nikomu ne pobuđujemo znatiželju. Nitko nas se ni ne sjeća. Nema ničega dosadnijeg od toga gdje smo.«

»Želiš reći da su potajno okupili tri dosad nepovezana, ali pojedinačno učinkovita operativca. Zašto?«

»Nije samo potajno. U učionici smo. Posve smo nevidljivi.«

»Zašto? I zašto nas trojica? Koja je veza?«

»Ne znam. Ali projekt je sigurno zahtjevan. Možda i takav da bi ga tri učinkovita operativca smatrala zadovoljavajućom nagradom za obavljene zadatke.«

»Kakvo je ovo mjesto?«

»Ne znam«, opet je rekao Reacher. »Ali nije tečaj. To je sigurno.«

Točno u 17 h pred zgradu su skrenula dva crna kombija. Prošli su pokraj niskog znaka s natpisom i parkirali iza tri Chevyja Caprice, poput barikade, zarobivši ih. Iz svakog kombija izašla su dvojica u odijelima. Tajna služba ili savezni maršali. Sva četvorica nakratko su se osvrtni, a zatim kimnuli glavama jedni drugima i vratili se u kombije da izvedu svoje nadređene.

Iz drugog je kombija izašla žena. U jednoj je ruci držala torbu za spine, a u drugoj hrpu papira. Nosila je elegantnu crnu haljinu koja se pružala do koljena. Mogla je imati dvostruku namjenu, danju je, u kombinaciji s biserima, bila dobra za urede na visokim katovima poslovnih zgrada, a navečer, u kombinaciji s dijamantima, za koktel-zabave i prijeme. Bila je starija od Reachera, deset ili više godina. Bila je u srednjim četrdesetima, dobro se držala. Bila je dotjerana. Imala je svijetlu kosu srednje duljine i nenapadne frizure koju je bez sumnje održavala prstima. Bila je više od većine žena, ali ne i šira.

A onda je iz prvog kombija izašao muškarac kojeg je Reacher odmah prepoznao. Vidio ga je u novinama jednom na tjedan, a na TV-u i češće od toga jer nije bio samo u prvom planu, nego se često pojavljivao u pozadini snimki sastanaka kabineta te rasprava u ovalnom uredu. Bio je to Alan Ratcliffe, savjetnik za nacionalnu sigurnost. Najbliži predsjednikov suradnik za situacije koje možda neće završiti dobro. Čovjek koji je rješavao probleme. Desna ruka. Govorkalo se da ima 70 godina, ali izgledao je mlađe. Bio je veteran u Ministarstvu vanjskih poslova i tijekom godina je padao u nemilost i opet se vraćao, kako su se vjetrovi mijenjali, a on nije, no izdržao je dovoljno dugo da naposljetku, samo zbog odlučnosti, dobije najbolji posao od svih.

Žena mu je prišla i nastavili su zajedno, u paru, dok su ih četvorica u odijelima okruživala. Stigli su do ulaznih vrata i Reacher je čuo kako se otvaraju, a zatim i njihove korake na grubom sagu. Potom su ušli u učionicu. Dvojica u odijelima bili su na začelju, druga dvojica išli su prvi, a za njima Ratcliffe i žena. Hodali su dok nisu mogli dalje, a zatim se okrenuli prema prostoriji, baš kao učitelji na početku sata.

Ratcliffe je pogledao Whitea, pa Watermana i naposljetku Reachera koji je bio najudaljeniji.

Rekao je: »Ovo nije tečaj.«